

Maade, hvorpaa § 7 i øvrigt er blevet af-fattet, altsaa med Hensyn til det særlig vanskelige Spørgsmaal, hvorledes det skal gaa i Konfliktstilfælde. Det er naturligvis ikke Justitsministeriets Mening, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) forudsatte, at ville forhindre Strejker. Jeg ved, at disse ikke lader sig hindre. Det, Ministeriet alene har for Øje, er de Kauteler, der maa have for det Tilfælde, at der opstaar Arbejdsuroligheder indenfor Apotekernes Omraade; Ministeriet kan i saa Tilfælde give Dispensation fra de Paalæg, der ved Loven gives Apotekerne.

Jeg kommer saa til Lovforslagets § 12, som jo navnlig det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) opholdt sig ved, idet han rettede en udtrykkelig Forespørgsel til mig angaaende denne Paragraf. Jeg kan — det vil jeg tilstaa — godt indrømme, at ogsaa jeg har været betænkt paa at forandre enkelte Udtryk og enkelte Ord i denne Paragraf, saaledes at den kom den Tanke, det ærede Medlem støttede, noget nærmere. Jeg maa erkende, at for saa vidt det drejer sig om Københavns Kommune, synes ogsaa jeg, det er for rigoristisk en Bestemmelse, at der ikke kan leveres Medicin fra det ene af Kommunens Hospitaler til de andre. Jeg har undersøgt Spørgsmaalet for de Statshospitaler, der ligger under Justitsministeriets Omraade, og Spørgsmaalet er rejst ganske uafhængigt af dette Lovforslags Bestemmelser, før dette Lovforslag bragte mig til at tænke paa at undersøge Sagen. Jeg vilde se, om det kunde betale sig for Statens Sindssygehospitaler at lade den Medicin lave, som blev brugt paa Hospitalerne, og jeg lod da undersøge, hvor megen Medicin der blev brugt. Det viste sig, at der blev brugt for lidt paa de respektive Hospitaler til, at det kunde betale sig at engagere en farmaceutisk Kandidat, hvilket jo eventuelt vilde være nødvendigt. Jeg tror derfor, at praktisk talt vil den Tanke, det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds gjorde sig til Talsmand for, indskrænke sig til at have Betydning for Københavns Kommune og maaske ganske enkelte af de største Kommuner udenfor København. Det er navnlig her i Byen, Spørgsmaalet har Interesse, jeg vil derfor ogsaa henlede Udvalgets Opmærksomhed paa dette Forhold og vil være villig til at forhandle med Udvalget om, hvorvidt der paa dette Punkt bør ske en Forandring af § 12. Naar jeg ikke er skredet til at foretage den, er det, fordi jeg vidste, at dette

Spørgsmaal havde været indgaaende drøftet i Medicinalkommissionen, og at der var opnaaet Enighed om den foreliggende Af-fattelse. Derfor vilde jeg ikke rejse det som et særligt Diskussionspunkt; naar det nu fremsættes fra anden Side, vil jeg imidlertid ikke fragaa, at netop for Københavns Kommunes og Statshospitalernes Vedkommende har Spørgsmaalet været under Ministeriets alvorlige Overvejelse, og jeg skal gerne tage det op igen til yderligere Overvejelse. Derimod tror jeg ikke, det vil være rigtigt at gaa saa vidt, som det ærede Medlem antydede. Mod at give Kommunerne en almindelig Ret i saa Henseende kommer forskellige Hensyn i Betragtning.

Det ærede Medlem for Skanderborg Amts 3die Valgkreds (Laust Jensen) gjorde en Bemærkning til § 13 om, at man ved Siden af Ordet „Medicin” i 2det Stykke udtrykkelig burde skrive „og Forbindstoffer”. Det har jeg intet at indvende imod; det er en rent redaktionel Tilføjelse, som ikke forandrer Realiteten.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) forespurgte, om man ikke muligvis kunde acceptere Recepter, der var udstedte i de skandinaviske Lande, Norge og Sverige, og sidestille dem med danske. Dette Spørgsmaal skal jeg ligeledes tage under Overvejelse. Det kunde jo tænkes, at det kunde ske ad sædvanlig traktatmæssig Vej, altsaa i Tilfælde af Gensidighed. Men jeg har ikke paa dette Punkt turdet gaa saa vidt, som Medicinalkommissionen hentyder til i sine Bemærkninger, nemlig til at give en almindelig Ret eller ordne det saaledes, at Sundhedsstyrelsen fik Adgang til at træffe nærmere Bestemmelse. Thi derved kunde der komme visse internationale Vanskeligheder, og desuden vilde de Beskyttelsesregler, vi har i Lov af 30. April 1909 § 7, ikke kunne komme til Anvendelse paa udenlandske Læger. Det ærede Medlem fremhævede ligeledes Bestemmelsen i § 16, hvorved der nu bliver fastsat en Normaltakst i hvert Tilfælde for Receptursalg, saaledes at illoyal Konkurrence derved hindres. Det ærede Medlem mente, at man muligvis ikke burde bibeholde Bestemmelsen om Rabat til det offentlige Formaal. Men der er dog her det meget væsentlige Hensyn at tage, at det offentlige er en meget stor Kunde, som godt kan fortjene en vis Rabat.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) udtalte sig væsentlig om §§ 18 og 19. Min Fortolkning af § 18 er